

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

21.00

21.00 820.771

2 QUARTOS
CADA
VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 25.

Lo bou per bestia grossa.

Així diu una frase catalana, quan un s' esforça en tapar un forat que 's deixa veure massa.

Quant jo era noi, si feya una criaturada, recordo que 'm davan sumanta y moltas vegadas me 'n anava à dormir ab lo ventre vuit, puig lo dejuni era un sistema que dominava entre la mèva família.

Si en lloch de fer una criaturada, feya una verdadera calaverada, alguna cosa impropia de la mèva edat, llavors en gracia del ditxo: «passi 'l bou per bestia grossa» sortia perdonat, y mes que perdonat, porque 'ls mèus pares moltas vegadas s' hi feyan un tip de riure, encare que 'u dissimulavan tot lo que podian.

Mes are ja soch gran, y veig que si per lo forat de una agulla de cusi no pot passarhi una pissa, menos hi déu passar un bou ó un elefant.

Qui la fassi que la pagui, y, democrata de cor y de sentiments odio, 'l privilegi per ningú, siga qui siga.

Encare que dintre de una Constitució que 's diu democràtica, hi capiga un trono, y un home superior à tots, ja que es inviolable, no m' espanto per çò, porque sè que à part d' altres medis, tenim los que la mateixa Constitució nos concedeix per no deixar passar lo bou per bestia grossa.

Y es precis que encare que altres nos governin, nos aconsellem à governarnos nosaltres mateixos ó al menos à fer veure à tothom que 'ns governém ó que som bons per governarnos.

«Cóm se fa això? No deixant passar lo bou per bestia grossa; aixecant la coure à n' al go-

bern cada vegada que s' a-limiti, aixendarilo à copia d' ènergicas protestas, y quan vingan las eleccions, concorrent tots à las urnas, y fent de todo que de dintre d' ellas hi surti un NO mes fort y sech que un tró.

Avuy després de dos anys de desgovern, després de mil falsets, altre tantas promeses trencades, tirania, partida de la porra y capritxos gubernamentals, després de una sèrie no interrompuda de disbarats y despropositos, nos trobém com nos trobém, sense quartos, sense llibertat y sense vergonya, porque ja casi la tenim tota gastada.

Si ha un home sol d' aquells que pagan, ó d' aquells que suan pera menjar, ha si un home sol d' aquells que tenen, ó d' aquells que no tenen mes que 'ls brassos para fer que 'l olla 'ls bullí cada dia, que aprobi lo que s' ha fet; no ja que n' estiga content, sino que estiga disposat à deixar passar lo bou per bestia grossa, que vinga aquí à la nostra redacció à l' hora que vulga, desitjosos com estém de veure fenòmenos.

Potser nos avindrem, y ensenyantlo per dos quartos à la gent que vá à veure 'l niño gordo, la dona dels tres caps, y las fieras vivas, podrém ferli una rendeta perque à mes de menjar li quedí alguna cosa per tirar cohets voladors lo dia del cumpleanyos de S. M.

Pero com que aquest home no existeix, y si existeix encare que tinga la forma d'home, deurà leuir un fondo progressista, d' aquí que abandoném aquest negocsi per falta de primeras materias.

Per lo demés ja que no hi ha ningú que estiga content de que avuy 'l hi pegin, demà 'l hi posin sangoneras y demà passat lo sanguin, ja que encare que hi fos, no seria tal home, sino un pilot de carn batejada ab lo

nom de progresista de bona fè; d' aquí que tothom que siga amant de la sèva pàtria, servidor fidel de la verdadera llibertad, y una mica cuidadós de la sèva honreta, degui are que l' ocasió 's presenta dir no mes que estas paraules: «Torneume 'ls quartos que m' heu enganyat.»

Tornar à votar ab lo góber seria ab rahó ser cornut y pagà 'l beure, donar quartos als carreters de l' Espanya ab hora perque 's comprin unes altres xurriacacs en substitució à las que han desfilat pegan sobre la nostra esquena, y finalment ajudar l' ajusticiat à n' al butxi à posar bè 'l argolla à fi de què l' es canyi bé.

Lo lleó espanyol s' ha tornat un bou, y encare que 'l bou siga bestia grossa, lo que es aquesta vegada no pot ni déu pasar, tiri pèl cap que vulga.

Nosaltres ja veyém al govern; veyém à n' en Sagasta estiranse 'l tupé y telegrafiant à provincias: «Prometéu, que 'l prometre no fa pobre.»

Ja veyém à tota la claca no sols prometre sino amenasar als tontos que tenen per perdre, ab obrir-se la gabia dels federalists, gent com tothom sap descamisada y d' all y oli. «¡Ay de vosaltres! los diran ¡Ay de vosaltres si 'ls federalists guanyan!... ¡No sabéu qui son los federalists! Ab la cara pagan, y volan sols la llibertat, per fer tot lo que 'ls donga la gana. Fins arribaran à menjarse las criatures, si un dia quan vos demanin lo dret de treballar, no 'ts donèu feyna. ¡Deixéuse de aquesta gentussa que mes s' estima uu got de sanch que un got de vil...»

Pero vaja que tothom ja sab qui som nosaltres, que es lo que volém, y fins al punt ahont desitjém arribar, com tothom ja sab també qui son ells.

Per lo mateix que saben que ells son la bestia grossa, cada vegada que obrirán la boca per parlar, escarnintlos, esclamará tothom mogut per la mateixa idea.

Habló el buey, y dijo: ¡Mú!...

Y lo qu' es aquesta vegada no passará l' bou per bestia grossa.

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Aviat farà mig any que no hi hâ cigarros als estancks.

Lo govern déu donarnos esplicacions claras y espícitas, per entretenirnos al menos en las mateixas estonias, que matavam lo temps fumant un cigarrillo.

Tot espanyol te drèt à la droperia, y á exigir que mentres no sá res se l' entretingui sino ab cigarros, ab quèntos de la vora del foch.

Mentres aixis no 's fassa, tindrém lo dret d' entretenirnos pensant molts cosas sobre l' particular y sent cada judici temerari que fas-si cantar al jutje de primera instància.

Aixis podrém, creure que 'ls progresistas que tants fatoris han fet durant la sèva estancia à n' al poder, han acabat per sumarse tot lo tabaco de l' Espanya ab honra.

Que tindrém d' esperar l' altra cullita pera que tinguem ab que fumar.

Que 'l govern está tant y tant tronat, que ni 'ls contractistas l' hi volan fier un miserable cigarro.

Que tenim un govern tan bò, que ni serveix per vendre cagellillas.

Y finalment que en lloch de donar llum, no havent donat res mes que fum, temen los progresistas que tots los fumadors los fassan la competència.

¡Anda salero.... y d' aquí un altre dia que tornarem à entrar à la carga!

La Bomba continua esquivantse las moscas que l' hi sem arribar de tant en tant.

Per comte de gralarse y confessar que l' hi pican, declara que 'ns deixarà dir lo que vulguem, y que ella no decidirà a cert terreno. Vaya una *Bomba de pou*, mes espallida que no vol treure aygua!

Mes per ce no es gens estrany lo que diu, considerant lo partit que representa. Cert llenguatge l' incomoda, com a periódich de cert *dono*, y de determinada posició.

Nosaltres parlem clà y net. Al pa, pa, al vi, vi; y al qu' es cinich, cinich. En una paraula nosots n' aném ab embuts; y com que may hém de parlar ab cap rey, sino per dirli «Toca -l dòs» no 'ns hi mirém, francament.

Diu que 'ls mestres de primors lletras, pagaran la créu que s' ha donat a D. Antoniet Campels y Pineolò, secretari de l' ajuntament.

Aixé de que 'ls mestres donguin medallals als deixebles aplicats, ja es vell, y fa molt criatura, com que à mi quan pasava 'l be à ba, ja me 'n van donar una perque cridava mes que 'ls altres.

L' uniò de las forces carlistas y republicanas pera derrotar als candidats del govern, es

calificada pèls periódichs, orgas de la situació, de *inmoral contubernio*.

Be val la pena de inventar paraulas estranyas com aquesta, quan se tracta de rebre un cataplasma tant coherent.

La circumstància de ser nostres enemichs los que mes combaten lo *contubernio*, nos dona forsa per creure que 'ls là mes por que un pandero lligat à la qua de un galgo.

Já podan corre tot lo que vulgan, que lo que es lo pandero los anirà sempre al darrera.

Diu que no saben com compaginar s' ho per arreglar las damas de la Reyna.

Las encopeladas no volan barrejarse ab las democràticas; aquestas ab aquellas, y aixis no s' entenen, per mes que cridin y s' esgarapin.

Lo poble comprenderà que hi ha una reyna que 's diu D. República, sencilla, honesta y que per lo mateix no té necessitat de damas, ni camareras, ni altres cosa per l' istil, que en últim resultat qui las paga es sols lo poble.

La qüestió son quartos.

Ab motiu de haver los Prusians tirat à picco set barcos inglesos en lo port de *Duclair*, se segueix un negoci molt euriós, que en una altra botiga que no bagués sigut Inglaterra, hauria acabat à cops de mitja cara.

Lo *leopard* inglés s' ha civilisat y es molt manso ja, de mida que no sembla mes que 'l gosset de la botiga com podrà veure's per la següent carta del representant de la casa, y per la factura ab ella acompanyada:

Londres 23 janer.

Molt exelentissim senyor meu: Tineu lo gust d' acusár-vos recibo de vostra estimada carta de feixa 9 del corri d' arribada à son degut temps.

Las esplicacions que en ella 'm doneu sobre 'l negoci *Duclair*, han semblat del tot satisfactorias al govern de nostra graciosa mestressa.

Desde 'l moment que 'us oseriu à pagar tots los gastos, ja no hi ha res què dir.

Per consiguiente me prench la llibertat de enviar-vos adjunta la factura de las mercaderías enviadas, digo, la nota dels *quebrants* comesos à nostre perjudici, à consecuència del negoci *Duclair*.

Aquesta nota puja 175,088 lliuras, quina canlitat me cobraré ab una lletra à la meva ordre, pagadera à ultims del corrent, que vos serviréu admetre al servos presentada.

Ab aquesta esperansa, tinc lo gust de repetírmel de vostra exelencia humil y afectuós S. S.

Q. B. S. M.

LORD GRANVILLE.

Segueix la factura:

AL LEOPARDO DESDENTAT.

Gran casa de las Islas Británicas.

Importació. Neutralitats.

Exportació. Colons.

Venta en gros. Intervencions.

y en detail. Conferències.

Se tracta si 's Panyeria.

plan Diplomàcia,

per forsa, etc., etc.

Déu lo rey de Prussia à las *Islas Británicas*, los següents articles, pagaders al contat y y sens descompte:

1.er Set barcos de comers inglesos, tirats à pico à n' al port de *Duclair*, à 20,000 lliuras esterlinas cada un; total 140,000 lliuras esterlinas, son.

140,000

2.o Cargaments dels dits barcos, 35,000 lliuras, son.

35,000

3.er 11 mariners inglesos ferits à 8 lliuras cad' un, son.

88

4.er Pabelló anglès esqueixat y trepitjat, sis metres de calicot à 1 schelin, 2 penichs lo metro, son.

06,12

Total: Cent setanta cinch mil vuitanta vuit lliuras, sis schelins, dotze penichs, son.

175.088, 06,12

NOTA.—La gran casa de las *Islas Británicas* s' ofereix à tractar ab las mateixas condicions ab totas las potencias d' Europa ó de las altres parts del mon, que desitjin entaular idènticas operacions.

La gran casa de las *Islas Británicas*, se recomana sobre tot per las facilitats que conce-deix à tothom que tinga l' intenció de insul-tar al pabelló anglès.

Pera evitar tota falsificació, exigir sobre tot la marca especial de la casa:

«La qüestió son quartos!»

La casa nova.

Mirat, ja està aixecada; la casa nova ja està desde terra à la teulada es tot ella un disbarat.

Té portal com de quartel, finestras com de palau, finestrals com los de fàbrica, y golfas, lo mes fronat.

Per aixecarla s' uniren arquitectos de tots caps, y en ella, hi campejan totes las mes lletjas bellas arts.

Parets davant de finestras s' aixecan per tots costats, com per privar de la llum à n' als pobres estadans.

L' un tres destorba à n' al altre, no hi ha res de utilitat.... los diners que s' li gaslaren ja son bens malaguanyals.

Tant sols à dalt la cornisa hi campeja rumbejant, y al vent donant plantofadas la bandera nacional,

igual que 's dongués vergonya de estar en lo lloch que està, deslluida per las bugadas perquè l' han fet passar.

Oh casa tans naps que costas y tant lleixa cóm estás... tan y tan lleixa com semblas havent costat tans naps!

La pedra vella de l' altre per fer-te han aprofitat, y aixó que per pedra nova los diners varem donar.

Vigas, portas y finestras està tot igual que avans.... Fustes y mestres de casas barba d' or deuen portar.

Y ab tot y serne tant nova té ja 'l frontis esquerdat, lo dins menassa ruina, los sostres van tremolant.

La teulada te goteras,
las parets tenen busats, — O que
— las rejolas son trencadas —
y 'l tot no s' pot aguantar.

An' als baixos hi ha fises estables
ab los cotxes y caballs
del senyor que al primer pis
cobra y ronca pel treball.

Lo segon tres y quart pis
l' ocupan los seus criats,
que fan la mateixa vida
del amo, si fa no fa.

Y 'ls duenyos del edifici,
los que 'ls diners van donar
perque 's deixés ben conforme,
viuen a dalt del terrat.

Y are a l'hivern se refredan
y al istiu cap de suar,
y sempre ab lo col·mori,
y sempre ab lo gran badall.....

Dén meu, sembla aquesta casa
l'estancia de tots los més,
es lletja, mol lletja, incòmoda,
ni té vista, ni té plan.

A una ventada sorolla;
ja s'ha hagut de apuntalar,
y los puntals se doblegan
d'esta feyna ja cansats.

Tan sols queda una esperansa
que sera realitat,
quan los del terrat estiguen
cansats de tan fer badalls.

Llavors veyst que no baixa
lo tan suspirat manna,
potser ballaran de gana
a l'una tots els plegats:

Ab lo resso de sos peus
la casa tantollará
y a copia de tan ballarà
se n'anirà a daltabaix!

Y dessobre de sas ruinas
un altre se'n aixará,
la farà un sol arquitecto
que es lo poble sobera.

Ja estan acabats los plànols,
no 'ns los volan aprobar;
mes quan l' arquitecto vulga,
ja está fet, y s'ha acabat.

Miréuse la casa nova, les vitres
que lletja està,
desde terra a la teulada
no es yrival que es un pega?

Mes ranxo.

A Paris han ferit a n'en Rochedord.
La llibertat se assegura ab sanch, y mes
val llençaria per ella, que per un rey qual-
sevol.

Diversions burlesques.
En Sagasta diu que voldria que 'ls repub-
blicans se tiressin al carré, per darlos una
tunyina, y pendre's la forsa moral que tin-
drán en las próximas eleccions.

Si 'l voler fos com lo poder, lo Sr. Sagasta
a horas d'are, no seria ministre de la Gober-
nació, ni escriben sisquera.

En Martos ha publicat una circular dirigida
als seus agents en lo exterior.
No es això lo bonich, sino que en ella s'hi
veuen ab desitjos de reconciliarse ab lo pa-
pá, y demanarli perdó per haver fet la cala-
veraad de Setembre.

Endavant, endavant y fora!...
Dia te de arribar en que per concorre a las
eleccions, en llech de mostrarse la cedula elec-

toral, deurà ferse patent lo battelli d'haverse
anat a confessar y combregar.
Y encare hi ha carius que 's queixan?

Un dia d'aquesta setmana va fer anys
que 's va tallar lo cap del rey Lluís XVI de
Fransa.

Apesar de que era rey de dret diví, no va
baixar ni Sant Miquel, ni cap legió d'àngels
a detenir la mà del seu butxi.

Lo cap va rodolar escalas, avall, com una
taronja.

Y encare hi ha carlins que somjan ab lo
dret diví?

En Balaguer no sabem si are com avans
destinara 'l sou que 'l hi dona la Direcció
general de comunicacions, pels pobres de Tar-
rassa.

En tot cas, perque com avans no tinga de
quedar malament, nos atrevírem a demanar a
aquel Ajuntament que 'l declarí lo mes aviat
possible, si l' adoptiu de aquella vila, indus-
triosa.

Aixis serà tarrassenç, y com a tal podrà
considerar-se com a pobre, y una vegada po-
bre comensar per ferse caritat a si mateix que
d'udantse tot lo sou de que disfruta, gracias a n'
aqueells sufragis.

La *Tertulia progressista* de Madrid s'ha
cansat de tenir un crespo negre a la cadira de
la presidència, haventse decidit al últim per
elegir president a n' en Ruiz Zorrilla.

Casi bé no sabem si la *Tertulia progressista*
ha guanyat o perdut ab lo cambi.

Nosaltres potser hauriam obtat perque ha-
gues continuat sent president lo crespo negre.
Al menos lo crespo serveix per posar glassa
al sombrero; y en Ruiz Zorrilla... pobret!

FRASES DE GENT D'HUPA.

Sem'ha mort l'únic home que 'm protegia.
Si 'm treuen de general, que sembla
lo mes facil; ja cap a corre altre vegada
pel Priorat!

XATX (**) (Clave)

A n'el coro que componch a las Majestats
caigudas, hi posaré també a l'Amadeo.

Si ve la Cisterna a principis del febrer, qui-
na casualitat forà qu'ella y la dona d'en Car-
nestolts entréssin en un mateix dia.

Joan del pa.

Es el mundo maravilla,
y con alegría veo
perdida con Amadeo

la corona de Castilla.

Valencià (poeta de carrer).

Quina feinal Faliant en Manyé, no 'ns en-
tenem. Jo tinch un cap com uns tres quartans.

Espeso.

Pobre Giro, ni en Mayeroni, ni jo 'l sal-
vém. Be, que hi ha de fer. Lo que va de avuy
a ahí.

Josefa Rizo.

Salut al Rey. L' ajuntament de Barcelona
esta en lo deber de felicitarlo. Això farà molt
progressista.

(Se continuará.)

Diálegs semanales.

— Sembla que no poden traslluir res los
judges...

— De que vols dir?

— De la mort d'en Prim.

— Ja veuras, sabs quantas n' hi ha? que
no 'n parlem.

— Ay, ay, ¿perque?

— Los temps son compromesos, y...

— Que tens por que se 't menjin?

— Lo que tineh por es que no m' agafin.

— Cal...

— Si, ca! ja 't ho dirán; potser han agafat
mig Madrid, y si tot parlant d' això s' ensope-
ga a pasar un polisson.

— Donchs muixoni.

— ¿Que no has llegit aquella alocució als
electors honrats?

— J'ho diré, valg veure las firmas, y ja n'hi
ha prou.

— Ay si, en Tomás Fábregas, l'Estruch...

— No 'n diguis cap mes, ab la mostra n' hi
ha prou y massa. L' un volia ser diputat y no
va poguer sortirne, l' altre n' ha sigut; y lots
dos desitjarian serne ara.

— Si te 'ls escoltas, te dirán qu' es lo que
teneñ mes lluny del pensament.

— Lo que ho tenen es lluny de la realitat;

— L' Olózaga no forma part del ministeri,
y ningú 'n parla. ¿No 'u trovas estrany?

— Gens.

— Donchs a mi m' admira molt.

— Lo qual prova que si tu ets un tahoca,
ell es un espalutxi de marca.

— No 't entenç, expliqat.

— Es mol facilit; ell no preten ser minstre
perque voi, y li es mes convenient ser embai-
xador espanyol en París.

— Ah.

— Ara, no te cap mal de cap y cobra 'l
doble.

— Aixis ja 's compren.

— Es de aquells que 'ls agrada mamàrselas
toyas.

— No vas veure a ca'n Mastiera una es-
pasa que 'l ecerçit regala a n' en Gamindé?

— No, ni ganas.

— Y això?

— J'ho diré; no puch veure ros que siguin
mal gastat.

— Y trovas mal gastat...?

— Si, home, si. Per de comptado quo sera
una espasa molt bona.

— De lo millor que en aquet genero se fa.

— Per lo tant mateix. D' una espasa aixis
no se 'n fa res. Sabs lo que li regalaria jo a
un general?

— Que?

— Unas espadenyas,

— A n'ls pobres mestros, despès de patir
gana, encare els venen ab la enbaixada de
regalar creus.

— Com s'enten?

— Ja veuras. Tens present que quan van
donar aquella creu a n' en Soler y Matas, la
pagaren los empleats de ca la Ciutat ab un des-
compte en lo seu sou?

— Si, recordo alguna cosa.

— Y tal, si va ser l' escàndol de Barcelona.

— Y perque 'u va fer.

— Per fer veure qu'era popular.

— Ja.

— Donchs si, lo secretari habilitat (sense
tenirac, d' habilitat s' enten) no vol ser me-
nos que 'l batle, y quina n' ha fet, rumia que

rumiarás, ¿qui poden ser los paganos? y ara 'ls ha trovat.

—¿Y qui son?

—Ja lo he dit; los mestres.

—Pobre gent, y tant magre com la ballat

—Es estrany com per San Antoni no hi va haver tres toms.

—Que dimoni voliás que hi hagués. No veus que 'ls progresistas estaven desconsolats!

—Has vist la protecció que nostre govern ha donat á ne 'l barco prussià?

—Sí, alló d' enviar lo vapor Fernando el Catòlic á Vigo pera fer marzar del port á 'l Heroina es un modelo de neutralitat.

—Si, 's compren molt bè, l' absurdo deu apoyarse ab lo mateix absurdo.

—Sabs que á la Habana han fet mol cas de la elecció del rey..?

—Donchs jo tenia entès tot lo contrari.

—No, no, vas errat.

—Ja 't mostrare tot lo contrari. Figúral que cada correspondencia, cada telegrama te parlava de entusiasme, que hi havia en aquet ó aquell poble; donchs mirat lo de 'l Habana, y solsament diu que la notícia va ser rebuda ab tranquilitat.

—Bè, que no es prou.

—Si, prou; encare es massa.

—Encare no hi ha cigarros als estançhs.

—Si; pero n' hi ha allá ahont vulguis; per que los directors de las fàbricas de tabacos, ne venen á qui 'n demana.

—Y aixó passa? Jo 'm pensava qu' ara tot s' arreglaria.

—Si, prou, si, fiat de promeses, que en quant se refereixen á tabaco, no tenen mes que 'l sum.

Mes ranxo per variar.

Lo Rey segueix en sas perilloses aficions.

Ja no 's limita á tastar lo ranxo dels soldats, ni á visitar quartels, ni á entusiarlar als sorges á copia d' actes democràtics.

Are vol coneixe á tots los Capitans generals, y au.... cap á Madrid faltan generals.

Això es que 'ls catalans estarém de enhorabona, tant perque 'l nostre també hi anirà, com per la vinguda á Espanya de 'n Bialó.

Sobre en Bialó tenim format un pensament.

Es de creure que diutre poch temps, com qu' es progressista, haurá de tornarse 'n à casa sèva.

Llavors á falta del sou que l' hi donan pera estarse entre-mig dels negres de Puerto-Rico, tenim pensat oferirli una plassa de redactor en Lo Ponton.

Si l' accepta, ja veuenostres lectors que no podém fer res mès pera ferlos riure.

Pero llavors nostre semanari deixarà de ser tot català, pera passar á ser bilingüe, com los sainetes de 'n Robrefio.

Diu que ab motiu de l' assassinat de 'n Prim han agafat al director de un periòdich unionista que surt á Madrid, baix lo títol de «El panfuncionarismo».

A veure si al últim trobarém tres pèus al gat.

Per supuesto que encare n' hi ha molts que creuben que ván ser los republicans, perque com que 'l difunt deya que tenia set reys y l' hi van tocar set balas....

Pero no s' olvidi tampoch que hi ha set mi-

nistres, y que 'ls sillons ministerials molts vegadas s' han conquistat á tiros.

Lo Gobernador Sr. Corenua ha arribat de Madrid carregat de creus. Diu que 'n porta mes de trescentas.

Tothom se trena 'l cap buscant l' empleo que se las hi donrà y ningú troba 'l fil de l' intriga.

Quan se diga que n' hi d' or, de plata y de fusta, 's veurá que las d' or estarán molt bè en los pits honorables de 'n Soler y Matas, del canonje Puig y Esteve, del Regent de l' Audiencia, del General, per mes que sembli estrany, y demés peixos grossos. Las de plata pels peixos mitjans, y las de fusta per sobre lo fossar ahont estan enterrats los municipals y 'ls serenos que van morir de la groga. Així al menos ho prescriu la lògica progressista.

Un feligrés de l' Hospitalet que 's un poble, no molt lluny de S. Boy (sem aquesta aclaraçió per si no ho sabian) s' ha entretingut, y la Crònica ha tingut la humorada de publicarlo, en anotar fetxes y mes fetxes de successos culminants de la vida del nou rey, las quals sumades cada uoa de elles dona per total 1870, any en que com oingú ignora ha jurat com a rey. A fi de que les nacions extranjeras sapigan ab qui tractan, quant se parí de adelants, y perque las generacions futures puguin elevar un monument á tant preclar talent, dém nosaltres lo nom d' aqueix célebre matemàtic, que fugint lo bullici de las Ciutats, s' enterra en un poble de tan poca importància com l' Hospitalet. Se diu A. Font.

May com avuy hem desitxat que nostre periòdich lingüés circulació per tot lo mon, a fi de que las mes remotas regions s' enteresin de aquesta notabilitat calculista.

Solució á la xarada del darrer número:

DIC-TA-DU-RA.

Xarada.

—Y aixó Donya Margarida per qui vā tan endolada?

—Ola Donya Reparada pèl meu fill, sembla mentida, jo que l' estimava tant....

—Desenganyis tot te prima

—Bè; mes qui de cor estima reb un disgust amargant.

—Si 'l morir fós com las modas....

—Quan la notícia vaig rebre.....

—Potsèr vā ser de la febre.

—Si; del tifus icterodes.

Ja quan era petitet

y 's posava á fer segona

jo 'l bressolava una estona,

cantant la tersa un xiquet

y ell que agafava la son

ab sa cara tan riatllera,

semblava un àngel de cera,

y ara ha mort... Ves que es lo mon!

De mon cap ja may s' aparta

lo hermòs que s' era tornat;

mes are mor d' un plegat

y feya una prima y quartal...

—Que hi farà!..

—Que hi tinch de fer

morirme al detrás jó ara,

—Vol dir? No 'n fá pas la cara

—Ja no 'm quedé un sol diner,

y ab lo temps que fá tan fret

la miseria tinch dessobra

y lo tot cobra que cobra....

—Oy que no, si es en Moret...

—Senyora diguili atxa

que pèl cas es tot igual,

y encar que 'l Moret es dalt

tot te la mateixa satxa.

Llorens dels Pitous.

La solució en lo número vinent.

Telegramas.

MADRID.

Desde darrers de Maig, deurán estar tan-cadas todas las tabaquerias particulars.

Los estançhs ja fá mig any que podrian es-tarhi.

Hi ha qui creu que totes aquestas midas administrativas regoneixen per causa haver manifestat lo rey que 'l sum l' incomodava; pero segons se diu per altres lo que l' inco-modava es lo sum de la adulació.

L' Olózaga espera que s' acabi la guerra pera tornarse 'n à Paris, perque aquí diu que 's fastidia.

L' element militar de la Tertulia Progres-sista vol nombrar president á n' en Baldrich.

PARÍS.

Alló que feyan corre de que 'ns voliam ren-dir, deixéhu corre, que per mes que corri, no correrá prou.

D' aquí uns quans dias veuréu cosas cres-pas. Jo no mes puch dirvos que tenim molta gana; pero també que molts restaurants y fondas han anunciat ja per dintre pochs dias: «bistechs de prussià.»

Ab aixó, trayéu lo compte.

LÒNDRES.

La criaturada que acaba de fer en Bismarck ab motiu del salvo-conducte per en Fabre, ha fet cremar molt á tots los representants de las potencias.

Fins se diu que á la Prussia se l' hi donan deu palmetadas á cada mà, perque això de prometre ab intenció de no cumplir, fá molt noy.

Ab motiu de las palmetadas, se creu im-minenta una guerra europea.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Se cantarán pels pro-gressistas vestits de capellans *las lamentacions de Jeremias*, terminat lo qual alguns unionis-tas entonarán la americana *Ay que gusto y que placer!*...

TEATRO NACIONAL.—Representació de la zarzuela *Si j' étais roi*, terminant ab una alegoria titulada *Lo triunfo del poble ó sia pa, treball y llibertat*.

Imp. de Lluís Tassó, Arch del Teatre, n.º 21 y 23.

